

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Simonovits Csaba ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bognár Viktor ügyvéd által képviselt alperessel szemben közüzemi díjtartozás megfizetése iránt a Dunaújvárosi Városi Bíróság előtt 9.P.21.330/2007. számon megindított és Fejér Megyei Bíróság 1.Pf.20.191/2010/4. sz. jogerős részítéletével befejezett perében az alperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős részítélet felülvizsgálattal támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30.000 (Harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen a részítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős részítélet által megállapított tényállás szerint az 1980-as évek elején építették a VIII.r. alperes (továbbiakban: alperes) társasház épületét, amelyet 1995-ben alakítottak társasházzá. A felperes a társasház részére írásban megkötött közüzemi szerződés nélkül biztosít ivóvíz-, szennyvízelvezetés és tisztítás szolgáltatásokat, használati melegvizet, továbbá fűteskarbantartást is végez. Ezeket a szolgáltatásokat a társasház elfogadja és díjukat részben meg is fizeti. A felperes a társasházban egy szolgáltatói hőközpontot üzemeltet, amelynek kialakítására már az épület építésekor sor került, az alapító okirat hőközpont megjelöléssel tartalmazza ezt a helyiséget. Ebből a hőközpontból látja el a felperes az utcában levő további négy társasházat is használati melegvízzel. A hőközpont létesítésével egyidejűleg,

illetve a társasházzá alakulást követően sem fizetett a felperes kártalanítást az alperes részére.

A felperes keresetében 533.070 forint és késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a bekötési vízmérő és a mellékvízmérők fogyasztása közötti díjkülönbözet ellenértékeként, az osztott használati melegvíz szolgáltatásának díjaként, valamint a fűtés karbantartás ellenértékeként.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. A fűtés karbantartás díját elismerte ugyan, de azt állította, hogy azt megfizette. A víz-, csatorna- és szennyvíz-követelést azonban vitatta. Arra hivatkozott, hogy nincs olyan előírás, amely az elszámolásra útmutatást adna. Locsolási díj iránti igényt terjesztett elő a vízfogyasztás után, mivel álláspontja szerint a jogszabályok szövegéből következően az alanyi jogon megilleti a fogyasztót. Kérte annak megállapítását, hogy a felek közötti jogviszony pontos tartalma miből áll, illetve kérte, hogy a bíróság hozza létre ítéletével a közüzemi szerződést. Viszontkeresetében az épületben található szolgáltatói hőközpont helyiség használata miatt 1.100.000 forint bérleti díj megfizetésére kérte kötelezni a felperest, az igazságügyi szakvéleményben meghatározott 392 forint/m²/hó + áfa összeget figyelembe véve.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 533.070 forintot és annak 2006. december 1. napjától a kifizetés napjáig, minden naptári félév teljes idejére, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, továbbá 55.000 forint perköltséget. A viszontkeresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek nem kötöttek írásban szerződést a közműves ivóvíz ellátásra, szennyvízelvezetésre és tisztításra, illetve azt kiegészítő, ún. mellékvízmérős elszámolásra, valamint a fűtéskarbantartásra. Azonban a Ptk. 198. § (3) bekezdése alapján, írásbeli közüzemi szerződés hiányában is létrejön a közüzemi jogviszony a felek között.

A felek között a közüzemi jogviszony fennállt, a felperes a vízfogyasztást az alperes ingatlanán elhelyezett bekötési vízmérő alapján mérte, és annak megfelelően az árak megállapításáról szóló 1990. évi LXXXVII. törvény 7. § (1) bekezdése szerint bocsátotta ki számláit, amely ellenértékének megfizetésére az alperes köteles. Az alperes a többi, az alperes ingatlanán található bekötési vízmérőről ivóvízzel és használati melegvízzel ellátott társasházzal szemben elszámolási igénnyel léphet fel a közüzemi díjkülönbözet iránt.

A fűtéskarbantartás díjának megtérítését az alperes elismerésére alapította.

Az alperes viszontkeresetét elutasította. Megállapította, hogy a hőközpont használatáért járó ellenszolgáltatás a felek közötti közüzemi jogviszonyra tekintettel csak egyszeri kártalanítás lehet (BH 1998/289.). A villamos energia fejlesztéséről, átviteléről és elosztásáról szóló 1962. évi IV. törvény (régí VET) 7. §-a, valamint az 5/1990. IPM rendelettel módosított 4/1964. NIM rendelet értelmében a hőközpont helyiségének határidő nélküli használatában a távhőszolgáltatónak vagy az ingatlan tulajdonosával kellett megállapodnia vagy az önkormányzat jegyzője adhatott a használatra engedélyt. A kártalanítás mértéke pedig szabad megállapodás tárgya volt. A per alatt hatályba lépett a villamos energia termeléséről, szállításáról és szolgáltatásáról szóló 1994. évi XLVIII. törvény (új VET) kimondta, hogy a hatályba lépését megelőzően kötött szerződésekre még a régi szabályozás érvényesül. Mindezek alapján tehát a társasház javára egyszeri, egyösszegű kártalanítás jár, a piaci viszonyokat figyelembe vevő bérleti díj nem állapítható meg. Bérleti jogviszony nem jött létre a felek között, az nem is hozható létre, a kártalanítás nem a használatért, hanem a használati jog alapításáért jár. Megállapította, hogy a használati jog ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzése elkülönül a kártalanítás megfizetése iránti igénytől. A felperes elévülési kifogásával kapcsolatban kifejtette, hogy a kártalanítás, mint kötelmi igény a használat alapításától számított öt éven belül elévül. Az alperes nem igazolta, hogy az elévülési időn belül felszólította a felperest a kártalanítás megfizetésére, illetve a felperes elismerte ezt az igényt.

Az eset körülményeiből azt a következtetést vonta le az elsőfokú bíróság, hogy az alperes a felperes javára ingyenes használatot engedélyezett.

A közműves ivóvíz ellátásról és a közműves szennyvíz elvezetéséről szóló 38/1995. Kormányrendelet (R.) 24. § (4) bekezdés b) pontja alapján alaptalannak ítélte az alperes locsolási díjkedvezményrel kapcsolatos beszámítási kifogását is, mivel az kifejezetten locsolási célú felhasználás esetére írta elő e kedvezmény figyelembevételét, tehát nem feltétel nélkül, alanyi jogon illeti meg ez a kedvezmény a fogyasztót.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság részítéletével az első fokú ítéletet részben megváltoztatta és az alperes által a felperesnek fizetendő marasztalás összegét 532.150 forintba és kamataira leszállította.

A viszontkereset körében a közüzemi szerződés létrehozására irányuló kérelem tekintetében az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot e körben a per újabb

tárgyalására és új határozat hozatalára utasította. Az első fokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyta.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 35.000 forint másodfokú perköltséget. A hatályon kívül helyezés kapcsán a felek másodfokú perköltségét személyenként 6.000 forintban állapította meg.

Másodfokú bíróság megállapította, hogy az alperes alaptalanul hivatkozott az eljáró bíró elfogultságára. Az elsőfokú bíróság jogi álláspontjához képest konzekvensen, az általa alkalmazhatónak ítélt jogszabályhoz igazodóan szabta meg az eljárás kereteit. A felperes javára indokolatlan eltérés e jogi állásponttól nem volt megállapítható.

Mivel az alperes viszontkeresete nem felelt meg a Pp. 121. §-ában foglalt feltételeknek, a szerződés létrehozása tekintetében abból hiányzott a bíróság döntésére irányuló határozott kérelem, ezért ebben a vonatkozásban az elsőfokú bíróság ítéletét - lényeges eljárási szabálysértés miatt - hatályon kívül helyezte.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perben rendelkezésre álló adatok szerint a felek között írásban közműves ivóvízellátásra, szennyvízelvezetésre és tisztításra közüzemi szerződés nem jött létre. Tényként kellett elfogadni a kialakult vízhasználatot, a melegvíz tekintetében megvalósult közös bekötés létét. Közös bekötés esetén egy ingatlan tulajdonosának kell az egész fogyasztás után járó díjat megfizetni, aki eltérő megállapodás hiányában a bekötési vízmérő szerinti ingatlan tulajdonosa (R. 17. § (3) bekezdése). Ennek alapján a fennmaradó fogyasztási különbözet megtérítésére az alperes köteles. A szennyvízelvezetési díjigény és a locsolási díjkedvezménnyel kapcsolatos álláspont tekintetében egyetértett az elsőfokú bírósággal.

Megállapította, hogy a perbeli hőszolgáltatási központ létesítésekor hatályos jogszabályok alapján a felek a használati jog alapításáért, illetve gyakorlásáért is megállapodásukban ellenszolgáltatást, akár visszatérő jellegű, évenként fizetendő térítést is kiköthettek. Megállapodásuk hiányában a hatóság a jog alapításáért a kártalanítás szabályainak megfelelő térítést, míg gyakorlásáért a jogszabályban meghatározott összegű éves térítést állapíthatott meg. Azonban a Ptk. használati szolgalmakra vonatkozó mögöttes szabályainak figyelembevételével arra a következtetésre jutott a jogerős ítélet, hogy a felek kizárólag a jog alapításáért köthetnek ki ellenszolgáltatást megállapodásukban. Megállapodás hiányában a hatóság kártalanítást fizet, amely kifejezett jogszabályi rendelkezés hiányában egyösszegű, és mértékének igazodnia kell a használati jog várható gyakorlási idejéhez, az ingatlanon bekövetkezett értékcsökkenéshez, a hasznosítás korlátozottságához, ebből eredő károkhoz.

Tévesnek tartotta az alperes álláspontját, miszerint a birtokhelyzet, az idő múlása, az igény-érvényesítés elmaradása nem eredményezheti a szerződés létrejöttét. Tartós használati jellegű jogviszonyoknál ugyanis az állandó bírói gyakorlat jelentőséget tulajdonít ezen szempontoknak, a felek akaratának értelmezése szempontjából. Amennyiben az ingatlan tulajdonosa más birtoklását, használatát hosszú időn keresztül tudomásul vette, az ellen nem tiltakozott, birtokvédelmi pert nem indított, a használatért ellenértéket nem követelt, megállapítható, hogy a kialakult használati viszonyokat tudomásul vette, ráutaló magatartással az egymás közötti viszonyukban, a jövőre nézve, használati jog jött létre. Maguk a peres felek sem hivatkoztak arra, hogy az alperes jogelődje az állammal, mint a felperes jogelődjével szemben a használat miatt tiltakozott volna, tőle díjat, kártalanítást követelt volna. Az alperes jogutódai részéről sincs olyan adat, amely ezt igazolná. Mindezekből következően a felek egymás közötti viszonylatában ingyenes használati jog jött létre.

Megállapítható volt az is, hogy nincsen olyan jogszabályi előírás, amely a díj mértékét meghatározta volna, és a felek megállapodásának hiányait mögöttes szabályként pótolta volna.

A jog gyakorlásáért járó éves térítésekkel kapcsolatban, a rendszeresen visszatérő szolgáltatások tekintetében, az ellenszolgáltatásra irányuló igény csak jövőre nézve terjeszthető elő, az igényérvényesítést megelőző elévülési időre nem.

A kártalanítás kérdésében megállapította, hogy a jog alapítása ellenértékhez köthető volt, kényszeralapítás esetén pedig kártalanítás jár. Amennyiben a hőközpont alapítására legkésőbb 1989-ben került volna sor, az elsőfokú bíróság ítéletével helyesen megállapított módon, az öt éves elévülési idő is anélkül telt el, hogy azt bármilyen módon az alperes és jogelődje megszakította volna, avagy az elévülés nyugvása állt volna fenn. A hőközpont megléte a társasház esetében nyilvánvalóan ismert tény, ez az igényérvényesítés akadályát nem jelenthette. A kötelmi jellegű korlátozásért ellenszolgáltatást az alperes nem igényelt, az egyébként is elévült volna. A jogviszony a felek között ingyenes volt, ezért alaptalan volt az alperesnek a kártérítés, valamint elmaradt haszon jogalap nélküli gazdagodás címén való megtérítésére előterjesztett igénye.

Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a fűtés-karbantartási díj körén belül azt, hogy az alperes 1.881 forintot megfizetett, így a felperes által követelt 961 forinthez képest, 920 forinttal többet teljesített. Ezzel az összeggel a másodfokú bíróság csökkentette a marasztalás összegét.

A jogerős részítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsősorban a jogerős részítélet megváltoztatását

kérte, akként, hogy kötelezze a felperest: fizessen meg az alperesnek 1.100.000 forint tőkét és 2005. január 25-től késedelmi kamatát, valamint 4.432.600 forint + áfa perköltséget. Kérte a hőközpont által elfoglalt helyiség használatára vonatkozóan a jövőre nézve szerződés létrehozását. Amennyiben az alperes mulasztását látná megalapozottnak, akkor az előterjesztett beszámítási kifogásokkal kapcsolatban azokat érvényesítse, a felperesnek járó marasztalási összeggel szemben. Másodlagosan a jogerős ítélet - első fokú ítéletre is kiterjedő - hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

Az alperes eljárási szabálysértésként hivatkozott a Pp. 206. §-ának és a Pp. 221. § (1) bekezdésének megsértésére.

Anyagi jogszabálysértésként a Ptk. 205. §-ra és 207. § (1) bekezdésében foglaltak megsértését sérelmezte.

Álláspontja szerint a jogerős ítélet anélkül állapította meg az ingyenes használati jogot biztosító, egybehangzó akaratnyilatkozat létrejöttét, hogy azt a felperes bizonyította volna. A társasház közös képviselőjét ilyen kötelmi jogviszony létrehozására felhatalmazó közgyűlési határozat nem született.

Álláspontja szerint az ügyben eljáró bíróságok tévesen állapították meg, hogy a felek között nincsen közüzemi szerződés. A jogerős ítélet is elismeri, hogy a felek között a közműves vízellátás és a közműves csatornázás szabályainak kiadásáról szóló 27/1975. (X.30.) Mt. rendelet alapján létrejöttek a közüzemi szerződések, azonban azok hatályukat veszítették a R. hatályba lépésekor. Az alperes kifejtette: a szerződések nem szűntek meg, ugyanis a szerződéseket nem a jogszabály hozta létre, hanem a felek szerződéskötési akarata. A jogszabály csupán a szerződés tartalmi elemeit állapította meg a Ptk. 205. § (2) bek. alapján. A felülvizsgálati kérelem szerint ez a bírói állásfoglalás a jogalkalmazás elfogultságát igazolja.

A Ptk. 297. § (2) bekezdése alapján az elévülés szabályainak az alkalmazását is vitatta. Kifogásolta, hogy a Fejér Megyei Bíróság az elévülés időpontját nem állapította meg.

Az alperes szerint a jogerős részítélet megsértette a Ptk. 574. §-át a polgári jogi társaságokkal kapcsolatos álláspontjával.

Tévesen alkalmazta a jogerős ítélet a Ptk. 108. §-át, erre a szolgálati hőközpontok területének használati joga esetén akkor kerülhet sor, ha a használati jogot hatósági határozat alapítja meg. Amennyiben az a felek megállapodásán alapszik, nem a közérdekű kisajátítás szabályai irányadók, ugyanis a tulajdonjogot nem közérdekből, hanem a tulajdonos saját elhatározása alapján, kötelmi jogviszony keretében korlátozzák.

Tévesen alkalmazta a jogerős részítélet a Ptk. 171. § (1) és (2) bekezdését.

A másodfokú bíróság részítéletével megsértette a társasházakról szóló 2003. évi CXXXIII. törvény szabályait is. A társasház részéről senki nem volt felhatalmazva arra, hogy a bíróság által vélelmezett szerződéskötési akaratot kinyilvánítsa és ezzel ingyenes használatot biztosítson a szolgáltatónak. Nem értett egyet a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. tv. és a végrehajtására kiadott 38/1995. (IV.5.) Korm. rendelet szabályainak alkalmazásával sem. Megállapítható a tényállásból, hogy az alperes felszólította a szolgáltatót a szerződések kötésére, a szolgáltató által kiadott szerződéstervezetekhez véleményeltéréssel élt, csak a szolgáltató hibájából és neki felróhatóan a jogszabály által előírt szerződéskötési eljárás nem történt meg.

Az alperes álláspontja szerint a R. előírásai alapján közös bekötés csak az érintett ingatlanok tulajdonosai között, írásban megkötött szerződés alapján létesíthető, jelen esetben azonban ilyen nem áll rendelkezésre.

Sérrelmezte azt is, hogy a locsolási kedvezmény érvényesítését a döntés nem teszi lehetővé, holott azt a R. biztosítja számukra.

Mivel a viszontkereset egy része arra az időszakra esett, amikor a távhőszolgáltatásról szóló 1998. évi XVIII. törvény és az annak végrehajtásáról szóló 1/1999. (I.1.) Korm. rendelet volt hatályban, ennek rendelkezéseit is megsértette a jogerős ítélet. Ugyanis a 27. § (1) bekezdése értelmében 1998-tól meg kellett állapodni a tulajdonossal, a használati jog alapítása csak akkor jött szóba, ha a távhőszolgáltató és a tulajdonos között a távhőszolgáltatónak felróható okból nem jött létre megállapodás. Azonban a jogerős ítélet helytelen értelmezte a jogszabály szövegét. Ez csak a jövőre nézve előterjesztett igénye volt az alperesnek, a múltira vonatkozó, a jogalap nélküli gazdagodás címén terjesztette elő igényét.

Hivatkozott arra, hogy nem a használati jog létrehozását kérték, így alaptalanul utasította el ezen indokolással a jogerős ítélet a szerződés létrehozására előterjesztett viszontkeresetét, hanem a szerződéskötési kötelezettség alapján, az elfoglalt területtel arányos használat díját megállapító szerződés létrehozását kérték. Tehát egy speciális használati szerződést kell megkötni jelen esetben, amely biztosítja a szolgáltatónak azt a jogot, hogy megfelelő ideig használhassa a hőközpontot. Az ellenkérelem előterjesztésekor hatályos önkormányzati rendelet előírta, hogy a használati díj kérdését a közüzemi szerződésben kell tisztázni. Álláspontja szerint a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény 28., 29. és 30. §-ai irányadók a használat ellenértékének megfizetésére. Ezek vonatkoznak a jövőre nézve, illetve a múltira nézve egyaránt. Hivatkozott az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvényre, mivel a jelenlegi távhőtörvény ezt hívja fel arra az esetre, ha a szolgáltató kéri a használati jog megalapítását.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős részítélet hatályában való fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős részítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdésének megfelelően csak a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében előadott indokok a jogerős részítélet jogszabálysértő voltát nem alapozzák meg.

A felülvizsgálati kérelem eljárási szabálysértéssel kapcsolatos érvelésével összefüggésben, a Legfelsőbb Bíróság a következőket állapította meg.

Az ügyben eljáró bíróságok a lefolytatott bizonyítási eljárás anyagát a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően értékelték, annak alapján állapították meg a tényállást és a Pp. 221. § (1) bekezdésének megfelelően kimerítően meg is indokolták döntésüket.

Az alperes által hivatkozott elfogultság az ügyben eljáró bíróságok terhére nem volt megállapítható, ennek megállapításához nem elegendő a fél szubjektív érzete. Olyan körülményeket az alperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölt meg, amely az ügyek tárgyilagos elbírálásának cáfolatát adná.

A jogerős részítélet megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a peres felek a közműves ivóvízellátásra, a szennyvíz elvezetésre és tisztításra vonatkozóan írásban közüzemi szerződést ugyan nem kötöttek, azonban a közüzemi jogviszony létrejött közöttük.

A felülvizsgálati kérelem tévesen hivatkozott arra, hogy a jogerős részítélet megsértette a Ptk. szerződéskötéssel, ingatlan használatával, a használati jog alapításával, a polgári jogi társasággal és a társasház szerződéskötési akaratával kapcsolatos rendelkezéseket. Ugyanis a lakóépületek és vegyes célra használt épületek távhőellátásáról szóló 129/1991.(X.15.) Korm.rendelet 5. §-a szerint a távhőszolgáltató és a fogyasztó között a közszolgáltatási jogviszony a szolgáltatás igénybevételeével is létrejön.

Az alperes a szolgáltatást a felperestől elfogadta, így közöttük közszolgáltatási jogviszony keletkezett, amelynek alapján az alperes köteles a szolgáltatás ellenértékének megfizetésére.

Tényként volt megállapítható, hogy az alperes épületében jött létre a közös vízbekötés. Helytállóan állapította meg a jogerős ítélet, hogy közös bekötés esetén egy ingatlan tulajdonosának kell megfizetnie az egész fogyasztás után esedékes díjat, mégpedig a bekötési vízmérő szerinti ingatlan tulajdonosát terheli ez a kötelezettség. Ilyen esetben a bekötési főmérő és az elkülönült

vízhasználatot mérő mellékmérő közötti különbséget képezi az elszámolás alapját. Ennek megfelelően a jogerős részítélet jogszabálysértés nélkül kötelezte az alperest a közüzemi szolgáltatás díjának megfizetésére.

Az alperes alaptalanul hivatkozott a locsolási díjkedvezményre, mivel az a R. 24. § (4) bekezdés b) pontjából következően nem alanyi jogként illeti meg a fogyasztót, hanem a külön jogszabály szerint kizárólag az év meghatározott időszakában locsolási célra igénybe vett ivóvíz mennyiség vonatkozásában vehető figyelembe. E jogszabályi feltételek fennálltát azonban az alperes a perben nem bizonyította.

A hőközpont használatával kapcsolatos felülvizsgálati állásponttal kapcsolatban a Legfelsőbb Bíróság a következőket állapította meg.

A hőközpontot a társasház építéskor létesítették, ezért az ekkor hatályos régi VET rendelkezései irányadók, az ezt hatályon kívül helyező, 1997. január 1. napján hatályba lépett új VET nem bír jelentőséggel a korábbi jogviszony tekintetében. Emellett a két jogszabály a hőközpont helyiség használatának kérdésben azonos szabályozást tartalmazott.

A kártalanítás a használati jog alapításáért, és nem a használatért jár. Ez az igénye a jogosultnak a használati jog alapításakor nyílik meg és egyszeri alkalommal jár. (Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.460/1994/5., Gfv.IV.32.357/1996/6., Pfv.I/A.22.138/1999/3.). Ennek megfelelően tehát a hőközpont helyiséget használó felperes egyszeri kártalanítást tartozik a tulajdonosnak megfizetni, használati díj fizetésére nem kötelezhető.

Helytállón állapította meg a jogerős ítélet, hogy az épület az 1980-as évek közepén épült, ingatlannyilvántartási bejegyzésére a tulajdoni lap szerint 1991-ben került sor. Ebből következően a felperes kártalanítás iránti igénye elévült, mivel a Ptk. 324.§ (1) bekezdésében meghatározott 5 éves elévülési idő az igényérvényesítésig eltelt, használati díjra pedig a fentiek szerint nem tarthat igényt. Ezért a másodfokú bíróság helyesen járt el, amikor az alperes viszontkeresetét elutasította.

Mindezek alapján a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdésének megfelelően a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a pervesztes alperes köteles a felperes képviselőjével felmerült és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése szerint meghatározott felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2011. március 2.

*Dr. Mészáros Mátyás sk. a tanács elnöke, Böszörményiné dr. Kovács
Katalin sk. előadó bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna sk. bíró*

Vné

A kiadmány hitelével:

tisztviselő